

andre for at sikre, at flere langtidsledige kommer i arbejde.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
7) Første behandling af lovforslag nr. L 153: Forslag til lov om ændring af lov om en aktiv arbejdsmarkedspolitik. (Forhøjelse af præmien i præmieringsordningen for offentlige arbejdsgivere).

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
 (Fremsat 18/12 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jan Petersen (S):

Dette forslag ligner jo til forveksling det lovforslag, vi lige har forhandlet om, så derfor skal jeg nøjes med at sige, at vi i Socialdemokratiet kan støtte, at der sker en forhøjelse af beløbet fra 25.000 kr. til 50.000 kr.

Vi synes også, at den varslede informationsindsats over for de offentlige arbejdsgivere er relevant, således at anvendelsen af de her muligheder øges til gavn for servicen og de ledige, som så forhåbentlig i større omfang kan få ansættelse i den offentlige sektor.

Flemming Oppfeldt (V):

Venstre kan heller ikke støtte dette forslag, og begrundelserne er de samme som ved debatten om den kommunale aktivering, men hertil kommer så yderligere en lille dimension.

Vi har jo nogle rundt om i landet, som tilrettelægger indsatsen over for de ledige på statens vegne, nemlig de regionale arbejdsmarkedsråd,

og det her forslag er et indgreb i de regionale arbejdsmarkedsråds kompetence og deres prioriteringer, fordi deres aktivering vil blive mere uflexibel ved indførelsen af det her.

Så siger man fra Folketingets side, regeringens side, at der kun er én vej. Men det kan godt være, at der er nogle regionale arbejdsmarkedsråd og arbejdsformidlinger, som har den politik, at de vil prøve at få de ledige hurtigere i gang frem for at vente i 12 måneder for at fastansætte folk. Så det er et indgreb over for de regionale arbejdsmarkedsråd, som Venstre i øvrigt er meget kritisk over for, men hvis man skal have det her system til at fungere, så skal de også have en vis frihedsgrad.

Vi er imod forslaget.

Bendt Bendtsen (KF):

Skal man kort karakterisere de ændringer, der er i det her lovforslag, må man sige: Et håbløst lovforslag, som skal følge op på et tidligere håbløst lovforslag.

Regeringen indgik i november 1996 en forståelsesaftale med SF og Enhedslisten om en præmieringsordning for ansættelse af personer i det offentlige. I det socialistiske Danmark tror man stadig væk, at problemerne løses ved at ansætte folk i det offentlige. Det er jo en helt klar politik, at Enhedslisten og SF ønsker flere offentligt ansatte, men at Socialdemokratiet følger bagefter er uforståeligt.

Jeg ved ikke, om der er en underliggende aftale med Enhedslisten og SF, men det kan vi spørge arbejdsministeren om, når man nu hæver beløbet til det dobbelte fra de 25.000 til de 50.000 kr. Det er ude af proportioner, og det er vel også en udstilling af, at denne præmieringsordning er en fiasko. Nu fortsætter man altså i det blinde spor for at finde vejen i arbejdsmarkedspolitikken. Skal man bruge et enkelt ord for denne adfærd, kan det siges kort: Det er håbløst.

Fra konservativ side kan vi ikke støtte et forslag, som animerer til flere offentlige udgifter, som man ikke får noget for. Da vi behandlede L 101 i 1996, brugte vi et begreb, som vi kender fra billardverdenen, nemlig ægte rødt. Det er det spor, regeringen åbenbart fortsætter ud af, og så må vi jo spørge ministeren, hvad den tidligere lovgivning egentlig har betydet i forhold til at få flere af dem ansat. Er det overhovedet noget, der overhovedet virker?

Aage Frandsen (SF):

Dette forslag er jo et parallelt forslag til det, vi behandlede før, og på samme måde som jeg på SF's vegne anbefalede det foregående forslag, kan jeg også anbefale dette forslag. Det er selvfølgelig også med de samme reservationer over for, hvilken betydning forslaget har.

Her vil jeg så sige til den konservative ordfører, at skal der være tale om noget, der hedder ægte rødt, så kræver det altså ganske meget mere. Det her forslag betyder jo ikke ansættelser af flere mennesker, men det har vi heller aldrig været så naive at tro. Det tilskynder i højere grad kommunerne til at ansætte nogle af de mennesker, som er i jobtræning og aktive-
ring.

Det er jo så sådan, at mennesker i dag kommer ind i en ordning, som måske kan forekomme en lille smule håbløs, hvis det bare ender med, at man ryger ud. Her er så en tilskyndelse til, at kommunerne tænker på, om det ikke var fornuftigt at ansætte de pågældende. Og så kan man sige, at det er en aktiveringsordning, som bl.a. Det Konservative Folkeparti har et medansvar for, som man med det her forslag prøver at gøre en lille bitte smule mindre meningsløs for de pågældende.

Men jeg vil godt understrege, at vi betragter det som et ganske lille forslag. Det har ikke noget med ægte rødt at gøre. Det er ikke engang lyserødt. Det er simpelt hen et spørgsmål om en lille smule teknik.

Vibeke Peschardt (RV):

Vi kan også støtte dette forslag, ligesom vi kunne støtte det forrige, og det er jo en del af finanslovaftalen.

Jeg havde ellers bestemt, at jeg ikke ville sige noget til hr. Bendt Bendtsen, for det er jo fredag, men hr. Bendt Bendtsen kom med en bemærkning om ansættelser i det offentlige. Han mener nemlig, at det her forslag vil fremme det voldsomt. Nu ved jeg jo, at hr. Bendt Bendtsen har været medlem af Odense Byråd, og derfor kender hr. Bendt Bendtsen vel også aldeles udmærket forholdene i hjemmehjælpen og andre steder, hvor man faktisk mangler personale – det gør man over hele landet – og hvor presset fra borgernes side er enormt stort. Jeg tror, at en ordning som denne godt kunne inspirere en lille smule, for det er jo statskroner, der er i det.

Annette Just (FP):

Argumenterne har været talrige både fra Venstre og De Konservative, og dem kan jeg fuldt ud tilslutte mig.

Dette er et parallelforslag til det, vi havde lige før. Vi har stadig fuld forståelse for de ledige, men dette er en forkert vej at gå. I øvrigt bare tanken om, at man skulle tvinge kommunerne til at ansætte nogle, som de har haft i jobtræning og bagefter fundet ikkeegnede til et job, fordi de kan få en lille løkkemad på 50.000 kr. oveni, og så kan det være, kommunen kan bruge dem til et eller andet – de kan jo bare blive sendt ud til de gamle og passe dem lidt – synes jeg egentlig talt er udtryk for menneskeforagt. Hvis folk ikke egner sig til det, skal de ikke tvinges til det, bare fordi man fra statens side siger: I kan få 50.000 kr. oveni.

Men hele princippet er vi som sådan også imod.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil ikke gentage de ting, der blev sagt under behandlingen af det forrige forslag. Jeg vil bare understrege de to effekter, der er i det her forslag:

Der er den effekt, at folk, som er kommet i aktivering, får en chance for at få et puf ind i en rigtig ordinær ansættelse på ordinære vilkår i stedet for en perspektivløs aktivering, og den anden del af forslaget består i, at det også er vigtigt, at der bliver informeret om, at ordningen eksisterer, for indtil nu har det været sådan, at der har været meget få, som har brugt den, fordi de ganske enkelt ikke anede, at den eksisterede.

Vibeke Kiil (CD):

Jeg kan henvise til CD's bemærkninger til det forrige lovforslag nr. L 148.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg kan sige som den tidligere ordfører: Da dette forslag er totalt identisk med det, vi lige har behandlet, er Dansk Folkepartis holdning uændret.

Vi er imod forslaget.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg takker for tilslutningen fra de partier, der har givet opbakning til forslaget, og undrer mig over de udsagn, der er kommet fra de partier, der ikke giver et tilsagn.

Jeg sad et øjeblik og undrede mig og tænkte, om man måske havde læst forslaget lidt forkert, for der er ikke tale om et indgreb over for arbejdsmarkedsrådenes kompetence, der er ikke tale om at indføre et socialistisk Danmark, og der er ikke tale om, at man skal tvinge kommunerne eller de ledige til noget. Så jeg vil sådan set lidt høfligt sagt bede de herrer og den dame om at læse forslaget endnu en gang.

Der er nemlig tale om et incitament, der gøres lidt stærkere, som har det formål at bringe ledige fra støttet beskæftigelse til ordinær beskæftigelse, en helt ordinær beskæftigelse, som vi jo alle sammen foretrækker, at så mange som muligt af de ledige får.

Det her lille forslag er et udtryk for at styrke og forstærke et incitament, som kommunerne kan sige ja eller nej til, som arbejdsmarkedsrådene kan sige ja eller nej til, og hvor de ledige også har muligheden for at ville noget andet.

Så ærlig talt så er det her nok det forslag, der egner sig allermindst til sådan en større ideologisk klassekampdiskussion.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

O.k., arbejdsmarkedsrådene kan sige ja eller nej til at anvende det her værktøj, men det er dog en kraftig vejledning til dem, at man sige: Nu kan I gøre sådan og sådan her. Og man har jo bedt arbejdsgiversiden i Landsarbejdsrådet om en udtalelse i denne her sag. Derfor har ministeren vel haft en fornemmelse af, at det kommer til at vedrører de regionale arbejdsmarkedsråd og deres måde at virke på. Så det er jo ikke bare sådan noget, der hænger i den fri luft.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Guleroden skal være noget større. Det er det, det her drejer sig om.

Det kan være, at ministeren kan fortælle, hvor mange kommuner der har anvendt den gamle lovgivning, og hvor mange penge der er anvendt.

(Kort bemærkning).

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jamen der er ikke ret mange kommuner, der har anvendt denne ordning, og hvor mange vil jeg gerne oplyse over for udvalget.

Jeg vil godt sige til hr. Flemming Oppfeldt, at jeg beder om Landsarbejdsrådets udtalelser til stort set alle ting, der vedrører arbejdsmarkeds-

politikken, for det er det råd, der er rådgivende for mig, og det ligger der sådan set ikke noget i.

Det, der er tale om, er, at vi udmelder, at der skal oprettes omkring 10.000 puljeblikke på landsplan. Processen og proceduren er så den, at kommunerne melder tilbage, hvor mange de gerne vil oprette. Arbejdsformidlingen gør det, at er der folk i aktivperioden, som skal i puljeblikke, så sender de folk i et puljeblikke.

Det er kun i den situation, hvor kommunen står over for at ansætte ordinære medarbejdere, som der jo er absolut flest af, at den kan få et stærkere økonomisk incitament til at sige: Jamen den dér person, som er i puljeblikke, og som måske har været det i et par år, er en god medarbejder, og hvis vi så oven i købet får et økonomisk incitament, er det den person, som er i støttet beskæftigelse, der får det ordinære job.

Så helt ærligt og uden drama er det faktisk et meget fornuftigt forslag, som i virkeligheden flugter meget godt med det, som både Venstre og Fremskridtspartiet ofte taler om, nemlig at vi skal sørge for, at arbejdsmarkedet er sådan indrettet, at flest muligt får ordinær beskæftigelse. Det her er et lille nøk til den udvikling. Så jeg vil sådan set bede de herrer og den dame om at overveje det endnu en gang, for det ville jo trods alt være meget smukt, hvis forslaget blev vedtaget med et bredere flertal.

Til hr. Bendt Bendtsen: Jeg vil meget gerne fortælle udvalget, hvad det er for nogle kommuner, der har brugt præmieringsordningen, og hvad det beløber sig til. Det er et sted omkring 10 mio. kr. Det er meget beskedent i forhold til den samlede ramme, der blev afsat sidste år. Den var på omkring 100 mio. kr., så det er meget beskedent.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg skal gøre det kort, for det eneste, jeg nævnte i forbindelse med det her lovforslag, som var en yderligere indvending i forhold til de seks indvendinger, jeg havde til det forudgående lovforslag, og som jeg også tillægger betydning her – nogle af dem var bl.a. det med tilskud til offentlig beskæftigelse og en lang række andre argumenter – var, at dette er et indgreb i det regionale arbejdsmarkedsråds kompetence. Ministeren siger så, at det ikke er tilfældet.

Men jeg dokumenterer det hermed, for arbejdsgiversiden i Landsarbejdsrådet bemærker, at de føler, at forslaget udhuler den kompetence, som er tillagt de regionale arbejdsmar-

kedsråd. Det vil sige, at nogle af dem, der skal bruge det her, føre det ud i livet, mener, at kompetencen bliver udhulet. Det er sådan set det, jeg refererer til. Og hvorfor? Jo, de siger, at de fleste arbejdsmarkedsråd planlægger kortere aktiveringsforløb end 12 måneder, og dér modarbejder dette her forslag sådan nogle kortere aktiveringsforløb. Det er deres argument, og det er bare det, jeg stilfærdigt prøver at nævne.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Blot for at ministeren ikke skal gå rundt i den vildfarelse, at vi ikke har læst forslaget. Det har vi rent faktisk. Vi har også forstået det.

Der står ganske klart og tydeligt – det må jeg komplimentere ministeren for, det er skrevet ret tydeligt – at der, når der ansættes en person fra jobtræning, puljejob eller individuel jobtræning hos en offentlig arbejdsgiver i en varig fuldtidsstilling, er tale om personer, som er afprøvet.

Jeg ved ikke, om ministeren ved det, men jeg har faktisk også siddet i et byråd i ti år. Og jeg sad i Socialudvalget bl.a., og jeg er ret overbevist om, at alle, der har prøvet at sidde i den situation, er meget opmærksom på, at når man har afprøvet en person og man kan sige, jamen det har fungeret fint, så vil det være en af dem, man har nemmest ved at ansætte.

Men hvad er det så, ministeren gør gennem det her forslag? Jo, det er at sige, at til de personer, som I nu ikke alligevel naturligt ville ansætte, når I skal opslå en stilling, giver vi jer 50.000 kr. oveni, for så kan I måske alligevel gøre det. Så er det, at jeg siger, at det rent ud sagt er menneskeforagt – ikke blot over for den, man ansætter, hvis det er en uegnet person, hvor man giver vedkommende en stilling bare for at få 50.000 kr. oveni, men også i forhold til det job, de rent faktisk skal bestride. Dér var det, at Det Radikale Venstre kom med, at de jo altid kunne blive hjemmehjælpere eller sådan noget, men så er vi ude på et skråplan.

Hvis folk er afprøvet og fundet værdige til et job, så kender jeg ikke nogen kommune – det kan være, de findes, det kan ministeren selvfølgelig fortælle mig – som ikke vil sige, at så skal vi sandelig også give den person en chance.

Jeg tror faktisk, at der er en god grund til, at den her ordning ikke er blevet benyttet i større udstrækning, for det er ren kassetænkning, og det er ikke menneskeværdigt.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg anerkender, hvis fru Annette Just har siddet i et byråd, som har haft en personalepolitik, som er gået ud på, at man, når man skulle ansætte medarbejdere, også rekrutterede fra de grupper, som var der i en eller anden kortere periode i jobtræning eller lignende. Det anerkender jeg. Det er der nogle kommuner der gør. Men det er ikke ret mange. Det er jeg nødt til at sige. Der er faktisk mange kommuner, som ansætter uden for den gruppe, der er i puljejob, for puljejobpersoner er jo sådan set gratis ansættelser, som de har i forvejen.

Så jeg er nødt til at sige, at den virkelighedsopfattelse, fru Annette Just har, og den anerkender jeg ud fra en kommunal erfaring, så det er slet ikke nogen mistænkeliggørelse eller noget som helst, svarer ikke til den måde, som verden ser ud, når vi ser på alle de input, som vi får fra de regionale arbejdsmarkedsråd.

Så er der det, som fru Annette Just sagde om, at man sådan fra kommunenes side med det her tilskud skulle føle sig tvunget til at ansætte en uegnet person. Dér sætter jeg ikke spørgsmålstegn ved kommunernes evne til at vurdere, hvem der skal ansættes, og hvem der ikke skal ansættes i de konkrete stillinger. Jeg tror ikke, at der er nogen uegnet, som bliver ansat, fordi der er et tilskud, som altså er et incitament, som stiger fra 25.000 kr. til 50.000 kr.

Til hr. Flemming Oppfeldt: Jamen der er da ingen grund til at lægge skjul på, at Dansk Arbejdsgiverforening i Landsarbejdsrådet har afvist det her. De kan ikke lide puljejob som sådan, de kan ikke lide præmieringsordningen som sådan og kan altså heller ikke lide tilskudsordningen. Men det ændrer ikke ved, at det ikke på nogen måde anfægter arbejdsmarkedsrådenes kompetence til at vælge mellem de forskellige redskaber, hvad enten det er puljejob, uddannelse, jobtræning eller individuel jobtræning. Her kan arbejdsmarkedsrådene vælge fuldstændig uafhængigt af denne her ordning.

Det, der er tale om, er, at har man en puljejobperson, og skal kommunen ansætte en person, der er i et puljejob, så synes vi, det er en god idé, hvis vedkommende i øvrigt fungerer godt, at ansætte vedkommende i ordinær beskæftigelse, og det er sådan set det, det her forslag går ud på.

Så vil jeg som en lille bibemærkning sige, at jeg hører tit, når jeg har sagt, at arbejdsmarkedsdets parter er helt enige om det her, at Venstre

og De Konservative fra den her talerstol siger, at det vil de overhovedet ikke, og det er os, der bestemmer, det er regeringen og det politiske system, der bestemmer. Nu kan de ikke lide det her forslag, og så kan de så bruge en konkret rådgivning til at illustrere et billede af en ordning og et lovforslag, som slet ikke svarer til virksomheden. Det er jo lidt tankevækkende.

Men jeg skal nok minde hr. Flemming Oppfeldt om det næste gang, jeg står i en situation, hvor jeg siger, at arbejdsmarkedets parter faktisk meget gerne vil have et eller andet, og hvis det så er noget, som Venstre ikke vil have, hvor Venstre siger: Vi er ligeglade; op i rygsækken med, hvad arbejdsmarkedets parter siger. Så skal jeg nok minde om den her lille drøftelse, som vi har haft i dag.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 123: Forslag til lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v.

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 4/12 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jan Petersen (S):

Det er et godt lovforslag, som arbejdsministeren her præsenterer Folketinget for.

Dansk handicappolitik bygger grundlæggende på, at hver sektor i samfundet har sit eget ansvar for, at handicappede kompenseres for de svagheder, de har med sig. Når det drejer sig om arbejdsmarkedet, må handicapkompensa-

tionen jo så dreje sig om at sikre, at man har så lige en adgang til arbejdsmarkedet som muligt ved at kompensere for det, som handicappet giver af ulighed.

Det er et godt lovforslag af flere grunde. Den første er, at vi nu får samlet de allerede eksisterende kompenserede bestemmelser inden for hele ministeriets område i et lovforslag. En sådan overskuelighed er en fordel for brugerne, de handicappede, og for dem, der skal arbejde med det som medarbejder i AF, i virksomhederne, i de faglige organisationer og ikke mindst for alle os andre udenfor, som er interesserede i, at handicappede også er med i samfundet i det omfang, deres kræfter og evner rækker.

Så overskueligheden i sig selv er god og giver vel også et bidrag til, at offentligheden ser et mere og mere rummeligt arbejdsmarked udvikle sig, og ikke mindst at de, der er på arbejdsmarkedet eller skal ind på det, får plads, selv om de måske ikke har deres fulde kræfter. Formålet med det hele er jo, at handicappede medborgere får mulighed for at tjene deres egen indkomst, yde en arbejdsindsats og indgå i et arbejdsfællesskab. Så til lykke med overskueligheden og fokus på det vigtige emne.

Så er der to konkrete nye ting i forslaget. Det ene er en forsøgsordning, som fylder lidt mere på, efterhånden som erfaringerne med den personlige assistance bliver kendt. Det drejer sig om personlig assistance under efter- og videreuddannelse. Det er selvfølgelig logisk set i forhold til, at alle på arbejdsmarkedet har brug for at flytte deres kvalifikationer. Det kræver efteruddannelse, det kræver videreuddannelse, og det er selvfølgelig også nødvendigt for handicappede. Derfor denne forsøgsordning, som vi selvfølgelig er glade for.

Det andet er et forslag om en isbryderordning for nyuddannede med handicap. Heldigvis ser vi da, at yngre handicappede uddanner sig, og derfor er det vigtigt, at de, så snart de er uddannet, får lov at komme ind på arbejdsmarkedet, så de kan bruge deres uddannelse og få et forhåbentlig godt og langt liv som selvforsørgende på trods af handicappet.

Derfor forventer vi faktisk, at denne her isbryderordning lægger et godt grundlag for, at yngre handicappede kan få et bedre fodfæste på arbejdsmarkedet, end de har kunnet få hidtil. Og skulle der være lidt ældre handicappede, som også tager uddannelser lidt længere henne i livet, vil de formentlig også kunne få gavn